

Joan F Mira: La redempció de la lucidesa

Dll, 4/01/2010 per Carles Armengol

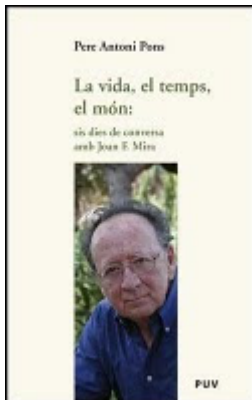
[Vent de cara](#)

A propòsit dels minarets i el referèndum suïss, el dia de Nadal, [Joan F. Mira](#) ens regalava a l'AVUI les seves dosis de lucidesa, **contrastant els recels i les pors d'occident amb la violència contra els cristians que es practica a molts països islàmics**, en el seu article: [Sobre esglésies i mesquites](#).

Una vegada més, en la reacció majoritària a occident, Mira, autoconfés agnòstic en matèria de religions, hi troba **el masoquisme mental i moral predominant als països dits occidentals o cristians**, segons el qual masoquisme (plaer en la fustigació del propi cos), els nostres pecats i defectes són sempre imperdonables i grossos, i els defectes dels "altres" (els no occidentals, o no cristians), fins i tot quan són més grossos encara, són sempre ignorats i excusats. I s'explica: **jo participe en el rebuig a la prohibició dels minarets a Suïssa, però també en el rebuig a prohibicions molt pitjors (contra els cristians i els seus símbols, pràctiques, predicació, etc., fins a la persecució cruenta i directa), habituals en molts països islàmics**.

Sempre és un plaer llegir Joan F Mira, però cada cop més és també una necessitat. Aquesta és la mateixa sensació viscuda aquest estiu llegint [La vida, el temps, el mon: sis dies de conversa amb Joan F Mira](#).

Vet aquí que quan comences a pensar que l'autèntic pecat original de la humanitat és l'estupidesa, si no per la gravetat si per la seva universalitat (que m'inclou, no soc pas innocent), tens a les mans un llibre que, si no t'arriba a reconciliar amb la

teva espècie, al menys et fa pensar que la redempció és possible. Algú resta immaculat sense donar mostres d'aïtal pecat. Mira, en aquest llibre - entrevista, desgrana temes d'un ampli ventall de diversitat, sempre amb fonda capacitat crítica, però llunys del tòpics i amb grans dosis de lucidesa, una qualitat cada cop més difícil de trobar fins i tot (o sobretot) entre els intel·lectuals.

Mira ens parla dels savis, fent referència del pare Batllori i d'alguna altra persona -poques- que ha conegut. **Defineix el savi no com aquell que sap moltíssim sobre una cosa concreta i petita, sinó una persona que sap molt sobre moltes coses o sobre una cosa molt àmplia, i que a més és capaç de relacionar i de connectar uns temes amb uns altres.** I es lamenta: *la nostra època ja no permet l'estirp dels savis, avui ja només queden els especialistes.* Aquesta referència la trobes a la pàgina 359, a poques d'acabar el llibre. Si arribes a aquest punt en la teva lectura, encara que no coneguis res més de l'obra de Mira, ja t'hauràs adonat que **ell també forma part d'aquesta estirp en extinció.**